

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 852/20	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
0.1. Fakty uznane za udowodnione			
Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)		
J. J.	został oskarżony o to, że: w dniu 04.06.2018r. w W., działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić Centralny Zarząd Służby Więziennej		

	<p>do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 12.054 PLN w ten sposób, że złożył wniosek o zwrot kosztów przewozu rzeczy do służbowej kwatery tymczasowej, poświadczający nieprawdę, czym wprowadził pokrzywdzonego w błąd co do rzeczywistych kosztów związanych z przewozem rzeczy do służbowej kwatery tymczasowej, przy czym zamierzonego czynu nie udało się dokonać z racji dostrzeżenia nieścisłości przez funkcjonariuszy CZSW,</p> <p><i>tj. o czyn z art. 13 §1 kk w zw. z art. 286 §1 kk</i></p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione</p>	<p>Dowód</p>	
<p>Sąd ustalił następujący stan faktyczny:</p> <p>Oskarżony J. J. z dniem 01.04.2010r. został przyjęty do pracy w Służbie Więziennej; z dn. 18.04.2014 oskarżony otrzymał stopień służbowy podporucznika, obowiązki służbowe zaś wykonywał w Ośrodku Szkolenia Kadr w Suchej.</p> <p>Decyzją z dn. 20.04.2018r. oskarżonemu została przydzielona kwatery tymczasowa w W. przy ul. (...) – przedmiotowy</p>	<p>Powołany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:</p> <ul style="list-style-type: none"> - zawiadomienie z zał. (k. 1-12, 18-19) - pismo SW (k. 209) - zarządzenia Dyrektora Generalnego SW (k. 230-231) - dokumenty złożone przez P. K. (k. 65) - pismo US w C. (k. 175) - częściowo wyjaśnienia oskarżonego (k. 43, 	

<p>lokal, oznaczony nr 6, stanowił tzw. „kawalerkę”, została ona oskarżonemu przydzielona umeblowana i wyposażona, to zaś na czas do dnia 03.08.2023r. Wraz z lokalem nie zostały udostępnione jakiegokolwiek pomieszczenia dodatkowe.</p> <p>Pismem z dn. 04.06.2018r. oskarżony wystąpił do CZSW o zwrot kwoty 12.054 PLN z tytułu kosztów, poniesionych w związku z przewozem mienia do w/wymienionej kwatery, przedkładając przy piśmie tym fakturę, wystawioną przez jego znajomego P. K.. Z zapisów na fakturze wynikało, że dotyczy ona usługi, wykonanej w dn. 2-3 czerwca 2018r.</p> <p>Podczas kontroli, dokonanej w lokalu przez wyznaczonych funkcjonariuszy Służby Więziennej w dn. 07.06.2018r., nie stwierdzono przechowywania w nim jakiegokolwiek innych mebli bądź sprzętów ponad stanowiące wyposażenie lokalu z ramienia CZSW, za wyjątkiem telewizora, deski do prasowania i fotela typu „amerykanka”.</p>	<p>51-51v,152, 233-234 i k. 58-60 akt 3/2018)</p> <p>- częściowo zeznania P. K. (k. 32v, 212-213)</p> <p>- zeznania świadków:</p> <ul style="list-style-type: none"> • K. G. (k. 6, 195-196 i 75v-76 akt 3/2018) • E. N. (k. 30v, 196-198 i 78v-79 akt 3/2018) • A. B. (k. 33v, 198-199 i 81-82 akt 3/2018) • A. S. (k. 66v, 232-233) <p>- opinia sądowo-psychiatryczna (k. 218-221)</p> <p>a także z akt 3/2018:</p> <p>- postanowienie (k. 1-6, 13)</p> <p>- notatka (k. 8-9)</p> <p>- dokumentacja służbowa (k. 23-30, 37-49)</p> <p>- orzeczenie (k. 128-136, 161-175)</p>
<p>0.1.Fakty uznane za nieudowodnione</p>	

Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)		
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
2. OCena DOWOdów			
0.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
wyjaśnienia oskarżonego (k. 43, 51-51v,152, 233-234 i k. 58-60 akt 3/2018)	<p>Sąd obdarzył wyjaśnienia oskarżonego wiarą co do faktu otrzymania faktury od P. K., jak i znajomości z w/wymienionym, jak i w końcu sporządzenia poszczególnych notatek, wskazanych w treści wyjaśnień oskarżonego – w powyższym zakresie wyjaśnieniom oskarżonego nie zaprzecza żaden inny dowód.</p> <p>Za niewiarygodne natomiast Sąd uznał wyjaśnienia te, złożone w pozostałym zakresie.</p> <p>W pierwszej kolejności Sąd miał na uwadze, że z pisma SW (k. 209) wynika jasno, że lokal został przydzielony oskarżonemu bez dodatkowej tzw. komórki</p>		

lokatorskiej, piwnicy, ani też żadnych innych pomieszczeń. Tym samym Sąd uznał za udowodnione, że do lokalu mogły zostać fizycznie przewiezione jedynie te przedmioty, które faktycznie się w nim znajdowały w dacie jego kontroli, żadne przedmioty zaś nie mogły trafić do piwnicy, względnie innego pomieszczenia mogącego zostać określone jako „komórka lokatorska” – pomieszczenie takie bowiem nie zostało oskarżonemu przydzielone. Jak jasno wynika z zapisów spisu z natury (k.8-9) przedmiotów wykraczających poza telewizor, rozkładany fotel (mogący służyć jako dodatkowe miejsce do spania) oraz deskę do prasowania, nie ujawniono. Tym samym Sąd uznał za udowodnione, że przedmiotów takich nie przewieziono. Powyższe pozostaje w pełni logiczne, gdy zważyć, że przydzielony oskarżonemu lokal był tzw. kawalerką, nadto w dacie przydziału w pełni wyposażoną, w końcu zaś przydzieloną oskarżonemu nie na stałe, lecz czasowo. W tym stanie rzeczy twierdzenie oskarżonego, iż planował on do lokalu tego przeprowadzić się w raz z rodziną, to zaś

przewożąc wyposażenie zajmowanego wówczas ponad 100-metrowego domu, Sąd uznał za obiektywnie niemożliwe.

Analogicznie za niezasługujące na wiarę Sąd uznał twierdzenie oskarżonego, iż notatka, w której przyznał on brak przewozu rzeczy do przydzielonej mu kwatery, nie oddaje prawdziwego stanu rzeczy, powstała zaś w wyniku „nacisku” osób przesłuchujących oskarżonego. W pierwszej kolejności Sąd miał na uwadze, że gdyby oskarżony faktycznie zlecił przewóz opisywanych przez siebie przedmiotów, wskazania racjonalnego rozumowania nakazują przyjąć, że w pierwszej kolejności wskazałby ten właśnie fakt podczas przesłuchania, dodatkowo wskazując miejsce, w którym przedmioty te są przechowywane – domniemaną piwnicę, względnie zaproponował niezwłoczne okazanie przedmiotów tych w mieszkaniu. Powyższe jawi się tym bardziej jako logiczne, gdy przyjąć, że – jak wynika ze złożonych wyjaśnień - oskarżony obawiał się ujemnych konsekwencji przedłożenia faktury; tym bardziej więc winien on być zainteresowany wykazaniem, że faktura odzwierciedla faktycznie wykonaną usługę, a tym samym faktycznie

poniesione koszty, w tym kontekście zaś nic łatwiejszego, niż okazać przedmiotowe sprzęty i miejsce, gdzie się znajdują. Działanie takie wszak rozwiałoby wszelkie wątpliwości, eliminując w efekcie obawy oskarżonego co do usunięcia ze służby, jak i ewentualnych innych negatywnych konsekwencji natury dyscyplinarnej. Skoro jednak oskarżony żadnego ze wskazanych działań nie podjął, nie sposób dla decyzji takiej znaleźć innego wytłumaczenia, jak tylko takie, że sprzętów żadnych w mieszkaniu ani poza nim nie było, podobnie jak nie było też piwnicy, które to okoliczności znajdują dodatkowo potwierdzenie w zeznaniach A. S., która zaprzeczyła, by widziała w mieszkaniu sprzęty wskazywane przez oskarżonego, w tym rowery, komputery i sprzęt muzyczny. W powyższym kontekście jako logiczne jawi się przyznanie przez oskarżonego podczas rozmowy z K. G., że ujawnione w przydzielonej mu kwaterze przedmioty w postaci fotela, deski do prasowania i telewizora przewiózł sam, w związku z czym w efekcie wyraził on wolę wycofania faktury – w sytuacji bowiem, gdy przedmiotów nie było, oskarżony nie miał możliwości ich okazania ani wskazania

miejsca, gdzie byłyby ewentualnie składowane, jedynym racjonalnym rozwiązaniem zaistniałej sytuacji wydaje się być próba wycofania się z niej. Jednocześnie fakt, że oskarżony własnym samochodem przewiózł wskazane 3 szt. sprzętu, jak i rzeczy osobiste w postaci ubrań czy sztućców, pozostaje w pełni logiczna, gdy zważyć, że żaden z przedmiotów tych nie stanowi tzw. „gabarytu” (telewizor o średnicy 50 cali daje szerokość 112 cm).

Oceny powyższej nie zmienia, że oskarżony następnie „odwołał” wcześniejsze stanowisko – Sąd uznał bowiem za logiczne, że skoro deklaracja o „wycofaniu” faktury nie przyniosła pożądanego przez oskarżonego skutku w postaci umorzenia postępowania, zainicjowanego jej złożeniem, deklaracja zaś o fikcyjnym jej charakterze pozostaje równoznaczna z przyznaniem zamiaru popełnienia przestępstwa oszustwa, rozwiązaniem, jaki jawiło się oskarżonemu jako racjonalne, było kolejne „odwołanie” wcześniej wyrażonego stanowiska, to zaś w celu uniknięcia groźby zwolnienia ze służby.

Niezależnie od
powyższego Sąd za

skrajnie niewiarygodne, to zaś jako sprzeczne ze wskazaniami racjonalnego rozumowania, uznał, by oskarżony uiścił na rzecz P. K. płatność „z góry”, to zaś za kilka (bliżej nieustaloną liczbę) kursów z góry, nie wiedząc, ani ile kursów będzie faktycznie potrzebnych do przewiezienia całego wyposażenia (ponad 100-metrowego domu) do kawalerki, ani też kiedy konkretnie i czy w ogóle zostaną one wykonane, skoro – jak wynika z zeznań P. K. – wykonywanie usług „przeprowadzkowych” nie było jego głównym zajęciem, zawodowo bowiem pracował on jako kierowca międzynarodowy.

Podobnie Sąd za skrajnie niewiarygodne uznał, by oskarżony, pomimo niewykonania 3 z 5 umówionych wstępnie kursów (czyli większości), nie zażądał zwrotu nadpłaconej P. K. kwoty, to zaś pomimo upływu niemal 5 lat od zdarzenia, które to okoliczności wynikają z zeznań P. K., i uiszczenia kwoty ponad 12.000 PLN.

Wskazania racjonalnego rozumowania nakazują w tym miejscu przyjąć, iż we wskazanej sytuacji osoba, która faktycznie uiściłaby jakąkolwiek płatność na rzecz przewoźnika (przyjmując, że – wbrew logice – nastąpiłoby to w

formie płatności „z góry” za niewykonaną jeszcze usługę, która jednak w fakturze została opisana jako wykonana w dn. 2-3.06.2018r.), w pierwszej kolejności wystąpiłaby o zwrot nadpłaconej kwoty, uzyskując od przewoźnika fakturę korygującą. Okoliczność, że tak się nie stało, wskazuje zdaniem Sądu jasno, że faktycznie żadna płatność ze strony oskarżonego na rzecz P. K. nie nastąpiła, a samo wystawienie faktury miało na celu wyłącznie uzyskanie płatności od SW, którą dopiero – zgodnie ze wskazaniami racjonalnego rozumowania – w/wymienieni w ustalony sposób mogliby pomiędzy siebie podzielić. Konkluzja taka jawi się tym bardziej jako zasadna, gdy zważyć, że zarówno oskarżony, jak i P. K. przyznali fakt swojej wcześniejszej znajomości. Dodatkowo za takim właśnie przebiegiem wydarzeń przemawia fakt, iż przedmiotową płatność – w niebagatelnej zdaniem Sądu kwocie ponad 12.000 PLN – oskarżony uiścić miał w gotówce. Wskazania racjonalnego rozumowania nakazują przyjąć, że gdyby faktycznie jakakolwiek rozumna osoba zdecydowała się (ponownie – wbrew logice) uiścić tak wysoką kwotę „z góry”, przed zakończeniem wykonania

usługi, uczyniłaby tak za pośrednictwem rachunku bankowego, co pozwoliłoby z jednej strony zachować możliwość dowodzenia faktu płatności na potrzeby ewentualnych przeszłych sporów, bez ryzyka zagubienia takiego dowodu, z drugiej zaś chroniłoby obiektywnie wysoką kwotę przez utratą, zanim zostałaby ona przekazana kontrahentowi.

Zaniechanie płatności za pośrednictwem rachunku bankowego jawi się jednak jako w pełni logiczne, gdy przyjąć, że do żadnej płatności nie doszło, usługa nie została wykonana, a wystawiona faktura nie odzwierciedlała jakiegokolwiek zdarzenia gospodarczego, lecz służyć miała wyłącznie uzyskaniu płatności ze strony CZSW.

Oceny powyższej nie zmienia fakt odrowadzenia przez P. K. należności publicznoprawnych z tytułu wystawionej faktury – oczywistym dla Sądu jawi się, że skoro faktura miała zostać przedłożona instytucji publicznoprawnej, w której zatrudniony był oskarżony, oskarżony i P. K. byli świadomi prawdopodobieństwa jej kontroli ze strony organów do tego powołanych, w tym administracji skarbowej.

	<p>Wyjaśnienia oskarżonego w zakresie, w jakim Sąd odmówił im wiary, Sąd uznał za realizowaną linię obrony.</p>	
<p>zeznania P. K. (k. 32v, 212-213)</p>	<p>Zeznaniom P. K. Sąd dał wiarę jedynie w zakresie, w jakim wynika z nich znajomość świadka z oskarżonym, jak i fakt rozliczenia faktury pod względem podatkowym – powyższej okoliczności nie zaprzecza żaden inny dowód. Jednocześnie Sąd za niewiarygodne uznał zeznania świadka złożone w pozostałym zakresie, to zaś z przyczyn analogicznych, jak powołane już w stosunku do wyjaśnień oskarżonego. Dodatkowo Sąd miał na uwadze, że z zeznań świadka wynika, że kursów na rzecz oskarżonego miało być kilka, jednak faktycznie wykonane zostały jedynie dwa, mimo to jednak kwota ujęta w fakturze dotyczyła płatności za całość transportu, jako data wykonania usługi wskazane zostały jednak wyłącznie dni 2 – 3 czerwca 2018r. W końcu zaś Sąd za skrajnie niewiarygodne uznał, by świadek faktycznie w okolicznościach przez siebie opisanych, powołanych powyżej, zgodził się na ustalenie „w ciemno” kwoty wynagrodzenia, nie wiedząc ani ile kursów ostatecznie będzie musiał</p>	

	<p>wykonać, ani jakie przedmioty będzie miał przewozić i jakiego samochodu i ilu pracowników będzie do tego potrzebował, a tym samym jakie koszty sam poniesienie. Okoliczności powyższe dodatkowo wskazują zdaniem Sądu, że faktura miała charakter fikcyjny, a służyć miała wyłącznie uzyskaniu środków z CZSW.</p>	
<p>zeznania</p> <p>- K. G. (k. 6, 195-196 i 75v-76akt 3/2018)</p> <p>- E. N. (k. 30v, 196-198 i 78v-79akt 3/2018)</p> <p>- A. B. (k. 33v, 198-199 i 81-82 akt 3/2018)</p>	<p>Sąd obdarzył wskazane zeznania wiarą w całości – korespondują one ze sobą wzajemnie, podobnie jak i z dokumentacją, sporządzoną w toku dotyczącego oskarżonego postępowania służbowego i dyscyplinarnego, która to okoliczności zdaniem Sądu nie zaistniałyby, gdyby świadkowie nie złożyli zeznań zgodnych z prawdą. Dodatkowo Sąd miał na uwadze, że świadkowie są dla oskarżonego osobami obcymi, których kontakt z oskarżonym wynikał wyłącznie z racji zatrudnienia w tej samej instytucji, z tych też przyczyn Sąd uznał, że nie mieliby oni jakiegokolwiek interesu w tym, by w sprawie niniejszej złożyć zeznania niezgodne z prawdą. W tym stanie rzeczy Sąd nie znalazł podstaw, by zeznaniom tym odmówić wiary.</p>	
<p>zeznania</p>	<p>Również wskazane zeznania Sąd obdarzył</p>	

<p>A. S. (k. 66v, 232-233)</p>	<p>wiarą w całości – korespondują one z pozostałymi dowodami zarówno co do czasowego przebywania świadka w mieszkanu przydzielonym oskarżonemu, jak i braku w mieszkaniu tym sprzętów, deklarowanych przez oskarżonego. Faktem jest, że świadek skorzystała z uprzejmości oskarżonego w postaci użyczenia jej mieszkania, jednocześnie jednak Sąd nie stwierdził, by okoliczność ta wywarła wpływ na treść złożonych przez świadka zeznań.</p>	
<p>opinia sądowo- psychiatryczna (k. 218-221)</p>	<p>Sąd obdarzył wskazaną opinię wiarą w całości - opinia biegłych jest pełna, jasna i pozbawiona sprzeczności, a sformułowane wnioski zrozumiałe i znajdujące oparcie w aktualnych wskazaniach wiedzy medycznej. Opinia czyni też zadość wymogom art. 202 §4 kpk. W tym stanie rzeczy Sąd nie znalazł podstaw, by opinii tej odmówić wiary, uznając ją za przydatną do poczynienia ustaleń w zakresie zdrowia psychicznego oskarżonego i jego poczytalności w odniesieniu do zarzuczonego mu czynu.</p>	
<p>Sąd obdarzył też wiarą pozostałe dowody i dokumenty zgromadzone w niniejszej sprawie, wskazane powyżej -</p>		

<p>zostały one zgromadzone prawidłowo, dokumenty zaś sporządzone przez osoby do tego uprawnione, stosownie do przepisów regulujących ich formę i treść, stanowiąc tym samym wierne odzwierciedlenie okoliczności w nich opisanych. W tym stanie rzeczy Sąd nie znalazł podstaw, by odmówić im wiary.</p>			
<p>0.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>		
<p>3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU</p>			
	<p>Punkt rozstrzygnięciaz wyroku</p>	<p>Oskarżony</p>	
<p>#</p>	<p>3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem</p>		
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			
<p>Przestępstwa oszustwa, stypizowanego w art. 286</p>			

§1 kk dopuszcza się ten, kto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem za pomocą jednego z trzech sposobów, tj. wprowadzenia w błąd tej osoby, wyzyskania błędu tej osoby, wyzyskania niezdolności tej osoby do należytego pojmowania przedsiębranego działania.

Błędem w rozumieniu znamion tego przestępstwa jest niezgodność między obiektywną rzeczywistością a jej odbiciem w świadomości człowieka. Wprowadzenie w błąd oznacza zachowanie prowadzące do wywołania u danej osoby fałszywego odzwierciedlenia rzeczywistości w świadomości tej osoby. Wprowadzenie w błąd dotyczyć musi tzw. istotnych okoliczności danej sprawy, które mogą mieć wpływ na podjęcie przez oszukiwaną osobę określonej decyzji rozporządzenia mieniem. Innymi słowy - działanie mające na celu wywołanie błędu odnosić się musi do okoliczności powodującej, że rozporządzenie mieniem ma charakter niekorzystny („Kodeks karny – część szczególna”, K. Buchała, A. Zoll,

Zakamycze 2000, t. III, s. 153-154).

Wprowadzenie w błąd może przejawiać się w najrozmaitszych formach - może polegać m.in. na złożeniu określonego oświadczenia bądź dokumentów stwierdzających nieprawdę lub podrobionych. Podnieść należy, iż przedmiotem działania mającego na celu wprowadzenie w błąd może być m.in. informacja dotycząca stanu majątkowego sprawcy czy dane dotyczące jego obecnych możliwości finansowych.

Stronę podmiotową przestępstwa oszustwa, stypizowanego w art. 286 § 1 kk, stanowi zamiar bezpośredni. Jest to przestępstwo kierunkowe ("w celu osiągnięcia korzyści majątkowej"). Dla dokonania oszustwa nie ma znaczenia, czy sprawca w rzeczywistości osiągnął wspomnianą korzyść. Przestępstwo to jest zatem przestępstwem umyślnym, zaliczanym do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych.

Charakterystyczny dla strony podmiotowej tego przestępstwa zamiar bezpośredni powinien obejmować zarówno cel działania sprawcy, jak i sam sposób działania zmierzającego do zrealizowania tego celu.

Przypisanie przestępstwa z art. 286 § 1 kk wiąże się z wykazaniem, że sprawca obejmował swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim kierunkowym wprowadzenie w błąd innej osoby oraz to, że doprowadza ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (vide postanowienie Sądu Najwyższego z dn. 04.01.2011r. o sygn. III KK 181/10, OSNKW 2011/3/27).

Przestępstwo określone w art. 286 §1 kk jest przestępstwem materialnym, którego skutkiem jest niekorzystne rozporządzenie mieniem. Nadmienić należy, iż do skutku nie należy osiągnięcie korzyści majątkowej z niekorzystnego rozporządzenia mieniem - ustawa wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, który w przypadku oszustwa jest osiągnięcie korzyści majątkowej. Sprawca nie tylko musi chcieć uzyskać korzyść majątkową, lecz musi chcieć w tym celu użyć określonego działania lub zaniechania. Dla przyjęcia zamiaru konieczne jest ustalenie, że sprawca miał świadomość przekazywania osobie rozporządzającej mieniem nieprawdziwych informacji i działania w celu doprowadzenia do

niekorzystnego rozporządzenia mieniem dla osiągnięcia korzyści majątkowej („Kodeks karny – część szczególna”, t. III tamże, s. 155).

Na podkreślenie zasługuje, że pojęcie "mienia", jako przedmiotu ochrony prawnokarnej, występuje w szerokim sensie, obejmując wszelkie prawa majątkowe, rzeczowe i obligacyjne, w tym także usługi, świadczenia, zyski lub pożytki stanowiące majątek (vide wyrok WSA w Bydgoszczy z dn. 15.04.2009r. o sygn. I SA/Bd 108/09, LEX nr 549445).

Jeśli chodzi o element doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, to ocena powyższego winna być dokonywana zarówno z punktu widzenia subiektywnego, tj. pod kątem tego, czy sam pokrzywdzony uważa rozporządzenie mieniem za niekorzystne dla siebie, jak i obiektywnego, sprowadzającego się do ustalenia, iż rozporządzenie takie spowodowało rezultat w postaci zmniejszenia stanu majątkowego podmiotu, w stosunku do którego nastąpiło rozporządzenie (vide postanowienie Sądu Najwyższego z dn. 02.02.2004r. o sygn. IV KK 322/03, OSNwSK 2004/1/233).

W realiach niniejszej sprawy Sąd uznał, że oskarżony wyczerpał znamiona zarzucanego mu czynu, przy czym okoliczność, że działanie jego nie wyszło poza fazę usiłowania, stanowiła wyłącznie efekt czujności funkcjonariuszy CZSW.

Z przyczyn powołanych powyżej (przy okazji oceny wyjaśnień oskarżonego i zeznań P. K.) Sąd uznał za udowodnione, że faktyczny transport sprzętów z domu oskarżonego za pośrednictwem P. K. się nie odbył, faktura zaś wystawiona została przez w/wymienionego wyłącznie w celu umożliwienia oskarżonemu otrzymania środków z Centralnego Zarządu Służby Więziennej. Jak już także była o tym mowa powyżej, oceny tej nie zmienia fakt rozliczenia faktury w urzędzie skarbowym, bowiem niezależnie od okoliczności powołanych już wcześniej, Sąd miał na uwadze, że otrzymanie pieniędzy pomimo niewykonania usługi i nieponiesienia z tego tytułu jakichkolwiek kosztów w oczywisty sposób stanowi przysporzenie, nawet jeśli zostaje ono pomniejszone o kwotę należnego podatku (co, na marginesie, stanowi klasyczny mechanizm tzw.

„prania pieniędzy”). Skoro płaćność ze strony CZSW nastąpić miała na rzecz oskarżonego pomimo nieponiesienia przez niego kosztów przeprowadzki, rozporządzenie mieniem w tym stanie rzeczy miałyby dla pokrzywdzonego charakter niekorzystny, było bowiem oskarżonemu nienależne. W oczywisty sposób pomiędzy działaniem oskarżonego a pożądanym przez niego skutkiem zachodził związek przyczynowo-skutkowy, bowiem gdyby oskarżony nie przedłożył faktury, wprowadzając w ten sposób funkcjonariuszy Centralnego Zarządu Służby Więziennej w błąd, nie rozporządziliby oni mieniem tej jednostki.

Skoro ostatecznie wprowadzenie w błąd pokrzywdzonego nie doszło do skutku, a rozporządzenie mieniem nie nastąpiło, Sąd uznał za udowodnione, że przestępstwo zostało przez oskarżonego popełnione w formie stadialnej usiłowania.

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
---	--	--	--

Związłe o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Związłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz związłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Związłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz związłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Związłe wyjaśnienie podstawy prawnej orazzwiązłe o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Punkt wyroku	Przytoczyć okoliczności		
I	Sąd uznał stopień społecznej szkodliwości zarzuconego oskarżonemu		

czynu za znaczny – oskarżony działaniem swoim naruszył w pierwszej kolejności dobro w postaci mienia CZSW, a więc de facto Skarbu Państwa, tj. dobro, które w hierarchii dóbr chronionych prawem znajduje się zaraz za życiem i zdrowiem ludzkim. Działanie oskarżonego miało przy tym charakter przemyślany, nie zaś impulsywny – wymagało bowiem najpierw poczynienia stosownych ustaleń z P. K., następnie odebrania dokumentów – druku Kp i faktury (k. 4-5), w końcu zaś przedłożenia ich wraz z wnioskiem w siedzibie CZSW. Powyższy sposób działania wyklucza przyjęcie, iż działanie to zostało podjęte przez oskarżonego na skutek impulsu.

Podobnie za znaczny Sąd poczytał stopień winy oskarżonego – przestępstwo zarzucone oskarżonemu z samej swojej istoty jest przestępstwem umyślnym, popełnianymi z zamiarem bezpośrednim kierunkowym. Sąd w realiach niniejszej sprawy nie dopatrzył się jakichkolwiek okoliczności, wyłączających winę oskarżonego bądź bezprawność działania, podobnie jak Sąd nie stwierdził wystąpienia tego typu okoliczności,

które mogłyby wpłynąć na obniżenie stopnia zawinienia oskarżonego. Jak zostało to już wspomniane, działanie oskarżonego miało charakter przemyślany, oskarżony miał zaś możliwość na każdym jego etapie od realizacji zamiaru popełnienia przestępstwa odstąpić, czego jednak nie uczynił. W efekcie Sąd nie znalazł podstaw, by stopień winy oskarżonego ocenić odmiennie od stopnia społecznej szkodliwości zarzuconych mu czynów.

Znaczny stopień winy i znaczny stopień społecznej szkodliwości zarzuconego mu czynu Sąd poczytał za okoliczności obciążające oskarżonego. Podobnie za okoliczność taką Sąd przyjął okoliczność, że zarzuconego mu działania oskarżony dopuścił się jako funkcjonariusz Służby Więziennej, tj. służby powołanej m.in. do realizacji oddziaływań penitencjarnych i resocjalizacyjnych wobec osób skazanych na karę pozbawienia wolności (art. 2 ust. 2 ustawy o Służbie Więziennej).

Jako okoliczność łagodzącą Sąd poczytał fakt, że ostatecznie do rozporządzenia mieniem przez pokrzywdzonego nie doszło, a także, że oskarżony został prawomocnie ukarany w

postępowaniu dyscyplinarnym. Podobnie za okoliczność taką Sąd uznał dotychczasową niekaralność oskarżonego.

W konsekwencji Sąd stanął na stanowisku, że całość powołanych powyżej okoliczności obciążających przemawia za wymierzeniem oskarżonemu kary podlegającej efektywnemu wykonaniu – Sąd nie stwierdził podstaw do odstąpienia od jej umorzenia w oparciu o jakąkolwiek podstawę prawną. Jednocześnie powołane okoliczności łagodzące doprowadziły Sąd do przekonania, że do osiągnięcia wobec oskarżonego celów stawianych wymiarowi kary wystarczające będzie wymierzenie kary łagodniejszego rodzaju, niż kara pozbawienia wolności; kara taka jednak winna zostać wymierzona wyraźnie powyżej dolnego progu ustawowego zagrożenia. W tym stanie rzeczy Sąd stanął na stanowisku, że kara grzywny w wysokości 200 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na 30 PLN, będzie dla oskarżonego z jednej strony wymiernie dolegliwa, a tym samym uświadomi oskarżonemu, że czyn jego spotkał się z wymiernym potępieniem ze strony

	<p>wymiaru sprawiedliwości, osiągając w ten sposób wobec oskarżonego cele wychowawcze i zapobiegawcze, a w efekcie powstrzyma oskarżonego od naruszenia prawa w przyszłości, z drugiej zaś strony nie przekroczy stopnia zawinienia oskarżonego i stopnia społecznej szkodliwości zarzucanego mu czynu. Sąd stanął też na stanowisku, że orzeczona w powyższym wymiarze kara będzie stanowiła również czytelny sygnał dla innych potencjalnych sprawców przestępstw, że działania sprzeczne z prawem pozostają nieopłacalne i każdorazowo spotkają się z wymierną reakcją ze strony wymiaru sprawiedliwości, osiągając tym samym cele stawiane wymiarowi kary w zakresie prewencji ogólnej i wpływając na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa.</p>	
<p>5. <i>1Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU</i></p>		
<p>Punkt wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p><i>1.6. inne zagadnienia</i></p>		
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii</p>		

mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosowała określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę

Na marginesie Sąd uznał za celowe zaznaczyć, że na ocenę dowodów, podobnie jak i na ocenę działania oskarżonego jako wyczerpującego znamiona zarzuczonego mu przestępstwa bez wpływu pozostał podnoszony przez obrońcę w toku postępowania fakt rzekomego braku podstawy prawnej dla wejścia przez funkcjonariuszy CZSW do przydzielonej oskarżonemu kwatery tymczasowej, czy też sporządzenia spisu z natury zastanego tam mienia. W pierwszej kolejności Sąd miał na uwadze, że polski system prawny nie zna pojęcia „owoców zatrutego drzewa”, tym samym – poza sytuacją unormowaną wprost w art. 168a kpk – każdy dowód, uzyskany w toku postępowania, podlega ocenie Sądu na jednakowych zasadach. Dodatkowo należy podkreślić, że w myśl art. 2 §1 kpk jednym

z podstawowych założeń polskiej procedury karnej jest pociągnięcie sprawcy do odpowiedzialności karnej, co przesądza na rzecz możliwości wykorzystywania w procesie karnym "dowodów pośrednio skażonych", w celu realizacji tego postulatu - obowiązujący aktualnie art. 168a kpk nie wprowadza zakazu wykorzystywania "owoców zatrutego drzewa", gdyż dotyczy jedynie zakazu przeprowadzenia i wykorzystania dowodu bezpośredniego nielegalnego, a zakazy dowodowe, które w sposób wymierny ograniczają możliwość dokonania ustaleń prawdziwych w procesie karnym, powinny być interpretowane w sposób możliwie ścisły (vide teza wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie z dn. 08.05.2019r. o sygn. VII Ka 58/19, LEX nr 2667518). W realiach niniejszej sprawy Sąd nie stwierdził, aby jakikolwiek dowód, uzyskany w toku niniejszej sprawy, objęty był zakazem, o którym mowa w art. 168a kpk – nawet gdyby hipotetycznie Sąd przyjął (odmiennie, niż faktycznie zostało to przyjęte w niniejszej sprawie), że funkcjonariusze CZSW nie dysponowali stosownym zarządzeniem, względnie innym dokumentem,

<p>upoważniającym ich do wejścia na teren przydzielonego oskarżonemu lokalu w chwili tejże czynności, nie sposób przyjąć, by poczynione przez nich w toku działania takiego obserwacje i ustalenia dotknięte były zakazem dowodowym jako „bezpośrednio skażone”.</p>		
<p>7. Koszty procesu</p>		
<p>Punkt wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>II</p>	<p>Sąd nie znalazł podstaw do zwolnienia oskarżonego od kosztów sądowych. Sąd w pełni podzielił stanowisko, iż regułą winno być obciążenie skazanych kosztami procesu, zaś czymś wyjątkowym zwolnienie od ponoszenia tych kosztów. Zwolnienie takie może nastąpić jedynie przy zaistnieniu przesłanek wskazanych w art. 624 §1 kpk, gdy istnieją podstawy do uznania, że uiszczenie tych kosztów byłoby zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów, jak również wtedy, gdy przemawiają za tym względy słuszności (vide wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dn. 28.06.2012r. o sygn. I AKa 98/12, LEX nr 1217813). W realiach niniejszej sprawy</p>	

	Sąd okoliczności takich nie stwierdził.	
6. 1Podpis		